

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Jiřího Vyvadila v právní věci stěžovatele **R. S.**, zastoupeného JUDr. Karlem Kolářem, advokátem se sídlem v Mladé Boleslavi, Klaudiánova 135/1, za účasti **Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky,** se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 6. 4. 2004, č. j. 46 Az 1143/2003 - 24,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Rozhodnutím Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 10. 12. 2003, č. j. OAM - 1336/LE – 01 – 14 - 2003, byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná žádost stěžovatele o udělení azylu dle ust. § 16 odst. 1 písm. k) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu).

Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel žalobu, která byla zamítnuta napadeným rozhodnutím krajského soudu, protože soud dospěl k závěru, že správní orgán rozhodl na základě řádně zjištěných skutkových zjištění a za splnění zákonných podmínek.

Ve včas podané kasační stížnosti namítl stěžovatel stížní důvod obsažený v ust. § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s. ř. s.). Uvedl, že vytýká soudu, že se blíže nezabýval prověřením jeho

tvrzení, že se o možnosti požádat o azyl v České republice dozvěděl až po svém zadržení. Navrhl proto zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci zpět k dalšímu řízení. Současně požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Správní orgán ve svém vyjádření popřel oprávněnost kasační stížnosti, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí, tak i rozhodnutí krajského soudu, jsou v souladu s právními předpisy. Navrhl zamítnutí kasační stížnosti společně s návrhem na odkladný účinek.

Ze správního spisu, který soudu předložil správní orgán, vyplynuly následující podstatné skutečnosti:

Stěžovatel podal dne 2. 12. 2003 návrh na zahájení řízení o udělení azylu. Dne 8. 12. 2003 byl se stěžovatelem veden, v ruském jazyce za účasti tlumočníka, pohovor k důvodům návrhu na zahájení řízení o udělení azylu na území České republiky, ze kterého byl vyhotoven protokol. Stěžovatel uvedl, že z Ukrajiny do České republiky odjel dne 5. 10. 2002, neboť měl problémy v zaměstnání. V České republice pobýval po skončení doby platnosti víza nelegálně. Když mu bylo oznámeno, že bude vyhoštěn na Ukrajinu, požádal o azyl, neboť tam nemá kde bydlet. Dříve o azyl nežádal, protože to neměl v úmyslu. Chtěl si jen vydělat peníze na splacení dluhu a vrátit se na Ukrajinu.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě podané kasační stížnosti napadený rozsudek a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podle ust. § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

S ohledem na fakt, že stěžovatel uvádí jako právní důvod své kasační stížnosti ust. § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., je třeba se nejprve vyjádřit k dopadu tohoto ustanovení. Skutková podstata může být se spisy v rozporu tehdy, pokud skutkový materiál, jinak dostačující k učinění správného skutkového závěru, ve spisu obsažený vede k jiným skutkovým závěrům, než jaké učinil rozhodující orgán. Skutková podstata nemá oporu ve spisech tehdy, chybí-li v těchto spisech podklad pro skutkový závěr učiněný rozhodujícím orgánem nebo je-li nedostačující k učinění správného skutkového závěru. Taková pochybení však Nejvyšší správní soud v řízení před soudním ani správním orgánem neshledal. Rozhodnutí jak soudu, tak i správního orgánu, jsou řádně odůvodněna, obsahují odkazy na zákonná ustanovení a jsou z nich jasně patrné úvahy, kterými byly orgány v průběhu řízení vedeny, a na základě jakých relevantních skutečností rozhodly.

Námitku stěžovatele spočívající ve výtce, proč se soud blíže nezabýval prověřením jeho tvrzení, že se o možnosti požádat o azyl dozvěděl až po svém zadržení, shledává Nejvyšší správní soud zcela účelovou. Ze správního spisu je totiž nade vší pochybnost zřejmé, že stěžovatel neměl v úmyslu požádat o azyl. Příčinou, pro kterou přijel do České republiky, nebyla snaha o nalezení ochrany před pronásledováním za uplatňování politických

práv a svobod, odůvodněný strach z něho či jiné relevantní důvody, které jsou uvedeny v zákoně o azylu, ale snaha vydělat si v České republice peníze. Za této situace shledává Nejvyšší správní soud dokazování provedené Krajským soudem v Praze zcela dostatečným, neboť stěžovatel sám si v pohovoru k důvodům návrhu na zahájení řízení o udělení azylu na území České republiky odpovídá na svou stížní námitku, tedy že „požádat o azyl neměl v úmyslu“. Nejvyšší správní soud vzhledem ke shora uvedenému konstatuje, že v napadeném rozhodnutí neshledal žádné stěžovatelem vytýkané pochybení, naopak shledává napadené rozhodnutí Krajského soudu v Praze výstižným a podrobným.

Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí soudu přezkoumal v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel ve své kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Ze všech shora uvedených důvodů shledal kasační stížnost jako nedůvodnou, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl bez jednání postupem dle § 109 odst. 1 citovaného zákona, dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Stěžovatel podal současně s kasační stížností návrh, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek dle ust. § 107 s. ř. s. Nejvyšší správní soud o návrhu nerozhodl, neboť se jedná o věc, která byla vyřízena v souladu s ust. § 56 odst 2 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., přednostně.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Další účastník nárok na náhradu nákladů řízení nevznesl, proto mu ho soud nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. 1. 2005

JUDr. Radan Malík
předseda senátu